

Arrest

nr. 302 847 van 7 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 februari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

(Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Tessa VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, dient op 17 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 19 mei 2021.

Op 28 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In zijn arrest nr. 263 092 van 28 oktober 2021 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 7 december 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaarde op 21 januari 2022 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad die het beroep verwierp in zijn arrest nr. 278 662 van 12 oktober 2022.

1.3. Op 25 oktober 2022 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaarde dit volgend verzoek niet-ontvankelijk op 16 november 2022. De Raad verwierp het daartegen ingediende beroep in zijn arrest nr. 287 761 van 19 april 2023.

1.4. Op 14 augustus 2019 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}) genomen.

1.5. Op 21 december 2022 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker.

1.6. Op 27 februari 2024 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing die diezelfde dag ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rivierenland op 27/02/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: O(...)

voornaam: F(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Edo State

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart sinds 17/02/2019 in België te verblijven. Betrokkene verklaart samen te wonen met een Belgische onderdane, waarmee hij op 03/05/2023 de registratie van een wettelijke samenwoning indiende te Bornem. Na negatief advies van het parket van de procureur des Konings van Mechelen, dat vaststelde dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht, werd de wettelijke samenwoning geweigerd door de gemeente Bornem op 03/10/2023. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien geeft betrokkene's intentie tot wettelijke samenwoning hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart 2 kinderen te hebben uit een vorige relatie, die bij hun moeder in Luik zouden verblijven. Dit loutere feit geen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat de kinderen afhankelijk van hem zijn wat betreft zorg, financieel en dergelijke meer. Betrokkene geeft geen details over deze vermeende kinderen van hem. Verder verklaart betrokkene

familieleden in zijn land van herkomst te hebben. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14/08/2019 en 21/12/2022 die hem betekend werden op respectievelijk 14/08/2019 en 26/12/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14/08/2019 en 21/12/2022 die hem betekend werden op respectievelijk 14/08/2019 en 26/12/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar Nigeria omdat hij daar problemen zou hebben. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken om internationale bescherming van 27/02/2019, 07/12/2021 en 25/10/2022. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14/08/2019 en 21/12/2022 die hem betekend werden op respectievelijk 14/08/2019 en 26/12/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V(...), W., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Rivierenland, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel, de betrokkene, O(...), F(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis te Steenokkerzeel vanaf 28/02/2024. Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.2.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna 'EVRM').

Hij stelt dat zelfs wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ') een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, het niet gaat om een absolute verplichting en zij een zekere appreciatiebevoegdheid behoudt. Bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel moet rekening worden gehouden met het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet).

Over de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betoogt verzoeker dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de situatie in Nigeria, noch met het feit dat verzoeker sinds 2016 niet meer in het land is geweest en daar geen netwerk meer heeft. De ouders van verzoeker en zijn enige broer zijn overleden. Hij citeert artikel 3 van het EVRM en bespreekt de begrippen foltering, onmenselijke behandeling en vernederende behandeling en besluit dat uitzetting of uitlevering van een persoon naar een ander land waar deze daadwerkelijk het gevaar loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, zoals *in casu* verzoeker, kan neerkomen op een schending door de staat die hem/haar uitzet. Verzoeker meent bij gedwongen verwijdering het risico te lopen te worden gedood in Nigeria, minstens er het slachtoffer te worden van onmenselijke, vernederende behandeling.

Inzake de schending van artikel 8 van het EVRM wijst verzoeker erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden een feitenkwestie is. Artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM kan *ipso jure* ontstaan, wat inhoudt dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Verzoeker wijst op de rechtspraak van de Raad volgens dewelke een belangenafweging nodig is in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Verzoeker beroept zich op de bescherming van zijn gezinsleven met zijn Belgische partner mevrouw A.M.. De band tussen verzoeker en zijn partner is voldoende hecht. Zij kennen elkaar al sinds hun puberteit en hebben sinds oktober 2022 een relatie. Sinds april 2023 wonen zij samen op het adres (...) en verzoeker werd ook op dit adres aangehouden op 27 februari 2024 door de politie van PZ Rivierenland.

Hij wijst er voorts op dat hij bovendien in het verleden een relatie had met mevrouw J. M.Y.. Deze dame raakte zwanger van verzoeker en beviel van een tweeling M. en G.. Verzoeker stelt contact te hebben met zijn kinderen maar mevrouw M.Y. heeft tot op heden geen toestemming gegeven om de kinderen te erkennen. Verzoeker meent dat conform de rechtspraak van het EHRM onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om verzoeker op het grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezinsleven hier kan handhaven. Hij betoogt dat indien verzoeker gedwongen naar zijn geboorteland moet terugkeren het gezinsleven met mevrouw A.M. wordt verbroken. Er zijn onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Mevrouw A.M. heeft twee kinderen en kan zich onmogelijk in Nigeria vestigen, zij woont en werkt al jaren in België. Het leven van verzoeker is in gevaar in Nigeria, hij heeft daar geen netwerk en kan nergens verblijven, hij zal er op straat belanden met alle gevolgen van dien.

Verzoekers recht op bescherming van het gezinsleven dat hij samen met zijn partner A.M. beleeft en beoogt veilig te stellen, wordt geschonden door de beslissing aangezien zij er is gekomen nog voor verzoeker zijn recht op bescherming van het gezinsleven heeft kunnen doen gelden en afdwingen. Concreet betekent dit de beroepsprocedure ten gronde bij de Familierechtbank van Antwerpen tegen de weigering van de ambtenaar van de gemeente Bornem om verzoekers verklaring van wettelijke samenwoning in het rijksregister te registreren. Deze procedure loopt nog en de inleidende zitting is voorzien op 8 april 2024. Verzoeker meent dat de verwerende partij haar macht, zoniet haar bevoegdheid, overschrijdt door een beslissing te nemen die strekt tot de verwijdering van verzoeker nog voor dat -in voorkomend geval na een tijdig door de verzoeker uitgelokt debat op tegenspraak voor de bevoegde Familierechtbank- zal zijn geoordeeld of de betrokkenen oprecht zijn geweest in het nastreven van een burgerrechtelijke erkenning in bescherming van zijn tweerelatie, op grond van de rechtsgevolgen verbonden aan een wettelijke samenwoning.

De verwerende partij heeft in haar beslissing geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker en zijn partner een beroepsprocedure voeren tegen de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Bornem en hierdoor heeft zij niet voldaan aan haar taak om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig

mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.2.3. Beoordeling

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betwist niet dat er in casu een wettelijke grondslag is om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Evenmin brengt hij iets in tegen de vaststelling dat de beslissing in overeenstemming met de Vreemdelingenwet is genomen. Hij betwist immers niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie waardoor er grond was om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist evenmin dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2019 en 21 december 2022, reden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing wordt de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar Nigeria omdat hij daar problemen zou hebben. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken om internationale bescherming van 27/02/2019, 07/12/2021 en 25/10/2022. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.*

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn”.

Verzoeker maakt geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Hij beperkt zich ertoe te wijzen op het feit dat zijn vader en enige broer overleden is, dat hij sinds 2016 niet meer in Nigeria is geweest en daar geen netwerk heeft en er gedood zal worden in geval van gedwongen verwijdering.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker drie verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend waarbij zowel door het CGVS als de Raad telkens werd vastgesteld dat hij niet aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De meest recente beoordeling door de Raad dateert van 19 april 2023 en verzoeker brengt geen concrete en recentere elementen aan op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat prima facie een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt.

Verzoeker kan in het kader van het huidig beroep niet volstaan met de loutere bewering dat hij zal gedood worden in geval van gedwongen verwijdering zonder dit op enige manier verder te concretiseren. Verzoeker maakt in zijn individuele omstandigheden evenmin aannemelijk dat hij omwille van het gebrek aan familiaal netwerk in Nigeria zal worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker is een gezonde man van 44 jaar. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij in staat zal zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan zou kunnen worden besloten dat hij in zijn land van herkomst onderworpen zal worden aan behandelingen die in strijd zijn met het in artikel 3 van het EVRM geformuleerde verbod. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Verzoeker beroept zich op de bescherming van zijn gezinsleven met zijn Belgische partner, mevrouw A.M. met wie hij sinds oktober 2022 een relatie heeft en sinds april 2023 samenwoont op hetzelfde adres. Hij meent dat de bestreden beslissing hun gezinsleven onmogelijk maakt aangezien zijn partner twee kinderen heeft en zich onmogelijk bij verzoeker in Nigeria kan vestigen en dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de hangende beroepsprocedure bij de Familierechtbank van Antwerpen via dewelke hij de bescherming van zijn gezinsleven tracht af te dwingen.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van artikel 8 van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake verzoekers voorgehouden gezinsleven: *“Betrokkene verklaart sinds 17/02/2019 in België te verblijven. Betrokkene verklaart samen te wonen met een Belgische onderdane, waarmee hij op 03/05/2023 de registratie van een wettelijke samenwoning indiende te Bornem. Na negatief advies van het parket van de procureur des Konings van Mechelen, dat vaststelde dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht, werd de wettelijke samenwoning geweigerd door de gemeente Bornem op 03/10/2023. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien geeft betrokkene’s intentie tot wettelijke samenwoning hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart 2 kinderen te hebben uit een vorige relatie, die bij hun moeder in Luik zouden verblijven. Dit loutere feit geen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat de kinderen afhankelijk van hem zijn wat betreft zorg, financieel en dergelijke meer. Betrokkene geeft geen details over deze vermeende kinderen van hem. Verder verklaart betrokkene familieleden in zijn land van herkomst te hebben. Betrokkene verklaart geen medische problemen te*

hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip ‘gezinsleven’ (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Uit de aangehaalde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven van verzoeker met een Belgische partner niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Bornem op 3 oktober 2023 de wettelijke samenwoning weigerde.

Verzoeker legt stukken neer waaruit blijkt dat hij tegen die beslissing een beroep heeft ingediend bij de Familierechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Mechelen en dat de inleidingszitting gepland is op 11 april 2024. De weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevindt zich in het administratief dossier. Deze weigering is gebaseerd op de verblijfshistoriek van verzoeker en het verblijfsrechtelijk voordeel dat hij uit de verklaring wettelijke samenwoning zou kunnen putten, de verblijfshistoriek van de Belgische onderdanen en het gegeven dat hij reeds gekend is in twee eerdere dossiers schijnhuwelijk, en het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning snel volgt na het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het hoogst onzeker is dat de betrokkenen de tijd namen om elkaar te leren kennen en of zij de bedoeling hebben een duurzame levensgemeenschap na te streven.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, een bestuurlijke beslissing die bekleed is met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901), acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. De weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand raakt immers aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en gezien niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en deze beslissing aanvecht bij de bevoegde rechtbank, impliceert niet dat deze weigeringsbeslissing onwettig is. Zolang deze beslissing niet herroepen of vernietigd is, kan de verwerende partij hiermee rekening houden in haar beoordeling van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad is van oordeel dat het de verzoeker toekomt om, gelet op de contra-indicatie in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een privé-en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoeker een schending van deze bepaling aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van de door hem ingeroepen gezins- en/of privéleven aan te tonen, en desgevallend de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De Raad kan slechts vaststellen dat hij hier *prima facie* niet in slaagt.

Waar verzoeker betoogt dat hij zijn huidige partner al kent sinds zijn puberteit en dat zij sinds oktober 2022 een relatie hebben en op hetzelfde adres wonen sinds april 2023, dient te worden vastgesteld dat dit geen elementen zijn die de bevindingen in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke en

waarop de bestreden beslissing zich baseert om te stellen dat deze een contra-indicatie vormen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven met zijn huidige partner, ontkrachten, aangezien hiermee ook rekening werd gehouden in de voormelde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verzoeker brengt verder in het kader van zijn huidig beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing geen andere concrete elementen aan die prima facie actueel het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met A.M. kunnen aantonen. Bijgevolg is verzoekers betoog dat zijn gezinsleven met A.M. verbroken zou worden indien hij gedwongen zou worden naar zijn geboorteland terug te keren en A.M. zich onmogelijk bij verzoeker zal kunnen vestigen gelet op haar werk en twee kinderen in België, niet dienstig. Een toetsing van de mogelijke inmenging in verzoekers gezinsleven is slechts aan de orde indien en voor zover een beschermenswaardig gezinsleven is aannemelijk gemaakt, wat hier niet het geval is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op het gegeven dat hij in het verleden een relatie heeft gehad met mevrouw J.M.Y. en hij de vader is van haar tweeling met wie hij nog contact heeft, stelt de Raad vast dat tijdens het gehoor door de agent van de Politiezone Rivierenland op 27 februari 2024 verklaarde "ik heb een kind wonend in Luik" maar hier geen verdere details over verschaft, terwijl in het verzoekschrift gewag wordt gemaakt van een tweeling waarvan hij de vader zou zijn. Verzoekers advocaat kan hierover op de zitting van de Raad geen verdere duiding geven. Hoe dan ook dient de Raad vast te stellen dat hij geen enkel concreet en verifieerbaar element voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker de vader is van een in België verblijvende tweeling, noch dat hij hiermee in contact zou zijn. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden hierover overwogen dat verzoeker niet aantoont dat de kinderen van hem afhankelijk zijn, wat betreft zorg en financiële ondersteuning en hij *"geen details [geeft] over deze vermeende kinderen van hem"*. De Raad kan gelet op het voorgaande niet anders dan besluiten dat verzoeker met zijn loutere bewering de vader te zijn van een tweeling uit een vorige relatie en met hen nog contact te hebben, geen prima facie schending van zijn gezins-of privéleven aannemelijk maakt.

Alles samengenomen, slaagt verzoeker er op het eerste gezicht niet in de Raad ervan te overtuigen dat wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt *prima facie* geenszins voor.

Verzoeker maakt evenmin een schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Ten overvloede blijkt nog uit het administratief dossier dat er geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een dermate ernstige gezondheidstoestand in hoofde van verzoeker dat deze zich zou verzetten tegen een terugkeer naar zijn herkomstland. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts van de DVZ aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese werd onderworpen op 28 februari 2024 en dat hij hieruit heeft geconcludeerd dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM en dat hij geschikt is om op dit ogenblik in het centrum te verblijven. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin. Het enig middel is niet ernstig.

Nu verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

K. POLLET